

ЗДРАВКО СРЕБРОВ
ПРИКАЗКА ЗА НАЙ-МЛАДИЯ
МЕСЕЦ

chitanka.info

Всяка сутрин баба Яна будеше внучката си Бисерка с някаква приказка. Сега ѝ разказваше за най-младия месец...

Април беше най-младият месен на годината. Къде живееше той преди да слезе в Ниската долина, дето през пролетта се бият от сутрин до вечер кой да бъде пръв студеният и топлият вятър?

Къде живееше април? Никой точно не знаеше. Само баба Яна разказваше сутрин на внучката си Бисерка за Голямата планина. Там били палатите на единадесетте млади месеци и на по-старата им сестра Марта — със сребърното венче на челото.

Никой още не беше стигал до Голямата планина. Но когато идваше пролетта, върховете на Голямата планина заблестяваха отдалеч — зад девет гори и баири — с бяла светлина, по-светла от златото.

— Ако беше станала рано — говореше баба Яна на Бисерка, — преди да залезе Зорницата, и погледнеше на изток, отдето изгрива слънцето, щеше да видиш дванадесет чудеса.

Тия чудеса не бяха какви да е, дето можеш да ги срещнеш във всяка гора и планина. Но на Бисерка не ѝ беше до чудеса. Спеше ѝ се.

А чудесата бяха дванадесетте снежни палати в Голямата планина на единадесетте месеца и на по-старата им сестра Марта — със сребърното венче на челото.

Какви бяха палатите — знаеше ли някой? До Голямата планина не можеше да се отиде нито пеша, нито на кон. В полите ѝ растяха гъсти, гъсти гори — по-диви от Дивата гора. Дърветата им бяха големи, високи — по-големи, по-високи от дърветата на Ниската долина. А долу растяха глогините и къпините, и сините трънки. Под тях пълзеше сама по-ланската шума старата баба Костенурка. Нея не можеха да я уплашат бодливите трънчета — много ѝ беше корава черупката! Промушваше се и черният смок надолу към пасбищата. Казват, че търсел да бозае мляко надвечер от млада подойница — майка на теленцето с бяла звезда на челото, дето го откараха на пазара.

В Голямата планина на най-високата канара живееше от хиляда години и царският орел с орлицата си. Той имаше две глави. С едната гледаше на изток, откъдето изгриваше слънцето, с другата — на запад, където залязваше. Когато по земята имало царе, царският орел носел на главите си царска корона. Но сега орелът имаше на главите си две калпачета: едното от бял самур — по-бяло от снега, другото от чер астраган — по-черно от най-черната нощ. Като се издигнеше

двуглавият орел над Голямата планина, сянката на крилете му покриваше Синьото езеро.

В езерото се въдеха златни рибки с червени перки и опашчици. Тия рибки не се ядяха!...

Когато идваше пролетта, преди да залезе Зорницата, над Голямата планина заблестяваха отдалеч високите кули от палатите на дванадесетте месеца — със злато и сребро и с безценни камъни по покривите: червени, зелени, сини.

От своя палат в Голямата планина излизаше и най-младият месец на годината — Април. Той носеше сребърна пръчица, накрая с две златни рогчета като чаталче. Децата си казваха: това е ластик, с него се бият врабчета!... Но пръчката на Април беше вълшебна. Още преди да залезе Зорницата, той слизаше в Ниската долина, дето през пролетта се биеха двата вятъра — студеният и топлият — кой да бъде пръв. С вълшебната пръчица Април докосваше пъпките на дърветата — те се разпукваха. Докосваше сините трънки, по тях цъфваха бели цветчета. Разпъпваше черния чернозем под къпините и глогините — там никнеше зелен-златен кукуряк. Разбутваше мравуняците. Чукаше по старите хралупи на дъба, където спяха зимен сън дивите горски пчели. Пчелите изскачаха из хралупите пчела след пчела, кацаха по белите цветчета на тръносливката. Събираха мед.

Април разбутваше и белите облаци зад Голямата планина, откъдето изгриваше слънцето. Синьото езеро се размразяваше. За златните рибки настъпваше най-веселото време. А царският орел се извиваше високо под облаците. От хиляда години той пръв посрещаше пролетта.

Като бели облаци долитаха ята от щъркели. Събуждаше се и косът в дъбовата гора. Калинките кацаха по зеления-златен кукуряк. Кукувицата закукваше в старата гора. Гугукаха гълъби. И баба Яна тръгваше покрай гората за млада коприва.

До всичко се докосваше вълшебната пръчица на Април. Събуждаше се цялата долина, в която се биеха от сутрин до вечер студеният и топлият вятър. Но Марта — със сребърното венче на челото — се беше прибрала в палата си в Голямата планина.

Топлият вятър бе надвил студения...

— То не е Април, а пъприл — казваше баба Яна на внучката си. — Най-младият месец на годината. Дето разпъпва цялата долина — и горичките, и ливадите. И белите облаци по небето... Дето докарва на щъркови криле най-хубавата девойка на света — Пролетта. Слязла

рано на ранина, босичка по студената роса, когато залязва Зорницата и зад Голямата планина още не е изгряло слънцето... И ти, Бисерче, спиш още под завивките най-сладкия сън — сутрешния — по-сладък от мед, по-хубав от приказките.

Но вече е време да се събудиш...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.